

РЕШЕНИЕ

№ 1669

гр. Пловдив, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светлана Ив. Изева

Членове: Радостина Анг. Стефанова
Светлана Анг. Станева

при участието на секретаря Петя Ф. Цонкова
като разглежда докладваното от Светлана Анг. Станева Въззивно гражданско дело № 20225300502397 по описа за 2022 година

Въззивното производство е по реда на чл.258 и следващите във вр. с чл.422, ал.1 , вр. с чл. 415, ал.1 ГПК, вр. с чл. 79, ал.1, пр.1 ЗЗД, чл.240 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД.

Образувано е по постъпили въззивна жалба, подадена от „Кредит инс“ АД София чрез адв. Р. Д., против решение №260260 от 14.04.2022 г., постановено по гр. дело №15721/2020 г. на РС Пловдив, V гр. състав, и частна жалба, подадена от Л. Л. чрез адв. Т. В., срещу определение №260544 от 26.06.2022 г., постановено по същото дело.

С решение №260260 от 14.04.2022 г., постановено по гр. дело №15721/2020 г. на РС Пловдив, V гр. състав, е признато за установено в отношенията между страните, че Л. И. Л., ЕГН *****, дължи на „Кредит Инс“ АД, ЕИК 205997727, на основание чл. 422, ал.1 ГПК, вр. чл. 79, ал.1 ЗЗД, чл. 240, ал. 1 ЗЗД сумата от 250 лв. - главница, дължима по договор за потребителски кредит „Екстра“ от 04.06.2019 г., сключен между страните, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК в съда (13.08.2020 г.) до окончателното изплащане, като е отхвърлен иска за главница с правно основание чл. 422, ал.1 ГПК, вр. чл. 79, ал.1 ЗЗД, чл. 240, ал.1 ЗЗД за разликата от 250 лв. до пълния претендиран размер от 1000 лв.; иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 240, ал.2 ЗЗД за сумата от 266,70 лв. – договорна лихва за периода от 04.07.2019 г. до 04.04.2020 г. и иска с правно основание чл. 422,

ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 132,20 лв. – обезщетение за забава върху главницата за периода от 05.07.2019 г. до 10.08.2020 г., за които суми е издадена заповед №260153/19.08.2020 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. №10083/2020 г., по описа на Районен съд - Пловдив, XXII гр. с-в. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК Л. И. Л., ЕГН *****, е осъден да заплати на „Кредит Инс“ АД, ЕИК 205997727, сума в размер на 696,98 лева, представляваща сторени разноски в исковото производство и в рамките на заповедното производство по ч.гр.д. №10083/2020 г. по описа на Районен съд Пловдив, XXII-ри гр. с-в, а „Кредит Инс“ АД, ЕИК 205997727, е осъдено да заплати на Л. И. Л., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сума в размер на 256,64 лева, представляваща сторени разноски в рамките на исковото производство и заповедното производство по ч.гр.д. №10083/2020 г. по описа на Районен съд Пловдив, XXII гр. с-в. На основание чл. 77 ГПК „Кредит Инс“ АД, ЕИК 205997727, е осъдено да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Районен съд - Пловдив сума в размер на 60 лева - разноски за изготвяне на експертно заключение.

С определение №260544/26.06.2022 г., постановено по първоинстанционното дело, е оставена без уважение молбата на адв. Т. В., пълномощник на Л. Л., за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските.

С въззивната жалба, подадена от „Кредит инс“ АД София, се атакува решение №260260 от 14.04.2022 г., постановено по гр.дело № 15721/2020 г. по описа на РС-Пловдив, V гр. състав, в частта, в която са отхвърлени предявените искове на „Кредит Инс“ АД против Л. И. Л. за заплащане на главница с правно основание чл. 422, ал.1 от ГПК, вр. чл. 79, ал.1 ЗЗД, чл. 240, ал. 1 ЗЗД за разликата от 250 лв. до пълния претендиран размер от 1000 лв.; иска с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 240, ал. 2 ЗЗД за сумата от 266,70 лв. – договорна лихва за периода от 04.07.2019 г. до 04.04.2020 г. и иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата от 132,20 лв. – обезщетение за забава върху главницата за периода от 05.07.2019 г. до 10.08.2020г., за които суми е издадена заповед №260153/19.08.2020 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 10083/2020 г., по описа на Районен съд - Пловдив, XXII гр. състав. Навеждат се доводи за неправилност и незаконосъобразност на съдебния акт. Посочено е, че ГПР съответства на изискванията на чл.19, ал.4 от ЗПК и дали договорената предварителна такса Гарант следва да бъде включена в ГПР, е въпрос, относим към действителността на тази клауза, а не към действителността на целия договор за кредит. Ако се приеме, че с включването на тази клауза в ГПР се надвишава максималният размер, на основание чл. 21, ал.1 от ЗПК е нищожна именно тази клауза, предвиждаща заплащане на такса Гарант. Искане се решението в атакуваната му част да се отмени, като се признае за установено, че Л. Л. дължи на жалбоподателя сумата от 1000 лв. - главница на основание сключен договор за потребителски

кредит от 04.06.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението – 13.08.2020 г. до изплащане на вземането, сумата от 266.70 лв., представляваща договорна лихва за периода 04.07.2019 г. - 04.04.2020 г., както и сумата от 132.20 лв., представляваща лихва за забава за времето от 05.07.2019 г. до 10.08.2020 г., като се иска и присъждане на разноски.

В срока по чл. 263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор от насрещната страна, като се излагат съображения, че въззивната жалба е неоснователна и следва да са остави без уважение, а решението в атакуваната му част да се потвърди. Поддържат доводите в отговора на исковата молба и изразени в хода по същество пред първата инстанция. Искат на страната да се присъдят разноски, като правят и възражение за прекомерност на разноските на насрещната страна.

Подадена е и частна жалба от Л. И. Л. чрез адв. Т. В. срещу определение № 260544 от 26.06.2022 г., постановено по същото дело, с което е оставена без уважение молба от 18.05.2022 г. на адв. Т. В. в качеството му на пълномощник на Л. Л., като се иска постановеното по делото решение да се измени в частта за разноските. Посочва се, че следва да се съобрази от съда, че са предявени три иска, а е уважен само един. Претендират да им се заплатят разноски и за това производство.

С отговора на частната жалба се излагат съображения, че същата е неоснователна и следва да се остави без уважение. Сочат, че своевременно са направени и възражения за прекомерност на разноските.

Пловдивският окръжен съд, въззивно гражданско отделение, V граждански състав, като прецени събраните по делото доказателства, намира следното:

Въззивната жалба е депозирана в законоустановения срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу съдебен акт, подлежащ на въззивно обжалване, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

При служебната проверка на основание чл.269 от ГПК се констатира, че решението е валидно и допустимо - постановено е в рамките на правораздавателната компетентност на съдилищата по граждански дела, от законен състав, в писмена форма, подписано е, установява се по какъв начин е формирана волята на съда, при наличие на положителни и липса на отрицателни предпоставки за развитие на исковия процес, и в съответствие с основанието и петитума на искането за съдебна защита.

Въззивната проверка за правилност се извършва на решението само в обжалваната част и само на поддържаните основания. Настоящият състав при служебната си проверка не констатира нарушения на императивни материално-правни норми, които е длъжен да коригира, и без да има изрично направено оплакване в тази насока съгласно задължителните указания, дадени с ТР №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Първоинстанционният съд е сезиран с искове с правно основание чл. 422, ал.1, вр. с чл. 415, ал.1 ГПК, вр. с чл. 79, ал.1 вр. чл.240 ЗЗД, чл.240 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД, като е предявен и обективно съединен при условията на евентуалност осъдителен иск с правно основание чл.55, ал.1, пр.1 ЗЗД.

Ищецът посочва, че „Кредит инс“ АД (преди - ООД) е търговско дружество с основна дейност отпускане на онлайн краткосрочни потребителски заеми със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства, като договорът се сключва във формата на електронен документ и правоотношението се реализира при спазване на изискванията на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние, ЗПУПС, ЗЗД и ЗЕДЕУУ. Твърди се, че Л. Л. е кандидатствал за получаване на потребителски кредит чрез сайта на дружеството – www.creditins.bg, като е предоставил личните си данни чрез попълване на регистрационната форма за кандидатстване, одобрена от управителя на финансовата институция и при спазване на всички изисквания за предоставяне на финансова услуга от разстояние. Служител се е свързал с длъжника, същият е потвърдил самоличността си и истинността на предоставената информация, както и желанието да получи кредит в размер на 1000 лева. След одобрението, на ответника е изпратен електронен формат на договора за кредит от разстояние, като същият е потвърдил, чрез изпратения му от ищцовото дружество линк за потвърждение, сключването на договор за потребителски кредит „Екстра“ с №87879/04.04.2019 г. Желаната сума е била преведена чрез системата е-рау и получена на каса на партньорски офис на „Изипей“ АД срещу представена от ответника Л. Л. лична карта. Ищецът се позовава и на чл. 13, ал.1 от ЗЕДЕУУ, според чиято разпоредба за електронен подпис се счита всяка електронна информация, добавена или логически свързана с електронното изявление за установяване на неговото авторство. Твърди, че преписът има значението на носител, обективиращ частни, подписани от страните документи, и съгласно чл.189 от ГПК те се ползват с формална доказателствена сила за авторството. За длъжника е имало възможност да избере опция да предостави банкова гаранция за обезпечаване на задължението му или да му бъде предоставена такава от дружеството, с което кредитодателят има сключен договор, като ответникът е избрал опцията да му бъде осигурен гарант за ползване на кредита. Предвид това и на основание чл. 4 от договора се е задължил към ежемесечната вноска по кредита да бъде начислена и такса „Гарант“ за предоставената услуга, която се е заплащала на ищеца. Ответникът не е изпълнявал точно задълженията си по договора, като не е погасил нито една от дължимите вноски по кредитното правоотношение. Всички вземания по договора са падежирали на дата 04.04.2020 г. Едва след подаване на заявлението по чл. 410 ГПК в съда, на 05.10.2020 г. ответникът е осъществил плащане по договора, което е в размер от 750 лв. Ищецът претендира в настоящото производство само част от вземанията по издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК. В случай, че съдът приеме, че процесният договор за кредит е

изцяло недействителен, при условията на евентуалност се предявява иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр.1 ЗЗД, с който се моли ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сума в размер от 250 лв. Сочи се, че на ответника е предадена сума в размер от 1000 лв., като след осъщественото частично погашение, по евентуалния иск би се дължала сумата от 250 лв. Моли се предявените главни искове да бъде уважени, а при тяхното отхвърляне - да се уважи евентуалната искова претенция. Претендират се сторените разноски.

В законоустановения едномесечен срок е постъпил отговор от Л. Л. чрез адв. Т. В., оспорва исковите като неоснователни, както и дължимостта на сумите и твърденията на ищцовото дружество. Счита, че договорът за потребителски кредит е нищожен поради противоречието му със закона, заобикаляне на закона и накърняване на добрите нрави. Твърди, че са налице множество нищожни клаузи, без които същият не може да съществува. При условията на евентуалност - налице са нищожни клаузи на договора – тези на чл.3 и чл.4, касаещи лихвения процент, формирането на ГПР и дължимостта на такса „гарант“. Не са спазени изискванията на чл.11, ал.1, т.9 и т.10 от ЗПК, тъй като не са упоменати условията за прилагане на лихвен процент, индекс или референтен лихвен процент, не е регламентиран размерът на печалбата на кредитора/възнаградителната лихва, като не е посочено каква част от погасителната вноска представлява главницата и каква – лихва, такси и пр. Сочи се, че кредиторът се е задоволил единствено с посочването като абсолютни стойности на лихвения процент по заема и ГПР, като липсва ясно разписана методика на формиране на ГПР по кредита. Неспазването на горепосочените изисквания на основание чл.22 ЗПК води до цялостна недействителност на договора за кредит. Недопустимо е претендирането на лихва два пъти за една и съща сума и за един и същи период, поради което са неоснователни претенциите за договорна и законна лихва. Моли предявените искове да бъдат отхвърлени. Претендират се сторените разноски.

Въз основа на събраните по делото доказателства от състава на районния съд е прието за установено следното:

Не се спори между страните, а и от приобщените по делото доказателствени материали се установява, че между „Кредит инс“ АД /преди ООД/ и Л. Л. е възникнало правоотношение по повод на сключен договор за потребителски кредит „Екстра“ №3343341/04.06.2019 г., по силата на който на ответника е предоставена сумата от 1000 лв., при посочени в договора фиксиран годишен лихвен процент 36%, ГПР 49,7%. Отразено е, че задължението следва да се погаси на десет месечни вноски.

Съобразно чл. 1.4 от договора, заетата сума в размер от 1000 лв. се усвоява чрез каса на „Изипей“ или по посочена от длъжника банкова сметка.

От приетата по делото в оригинал разписка от „Изипей“ се изяснява, че Л. е получил сумата от 1000 лв. в брой на каса на дружеството на 04.06.2019 г. в 17.10 часа. Въз основа на това е прието от районния съд, че е

усвоил в цялост предоставения му финансов ресурс по процесния договор.

Споделя се приетото, че процесният договор за кредит се сключва по реда на ЗПФУР, поради което върху него не е положен саморъчен подпис на ответника. Това не се отразява на валидността на договора, доколкото съобразно чл. 3, ал. 2 Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги (намиращ съответно приложение), писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ, съдържащ електронно изявление. Същевременно, съгласно чл.13, ал.1 ЗЕДЕУУ, електронния подпис е такъв и по смисъла на чл.3, т.10 от Регламент (ЕС) № 910/2014 - данни в електронна форма, които се добавят към други данни в електронна форма или са логически свързани с тях, и които титулярят на електронния подпис използва, за да се подписва. В случая е налице явна логическата връзка между процесния договор за кредит и ответника - личните данни, отразени в договора, са предоставени лично от него, той е генерирал и подал и заявление до ищцовото дружество в електронна форма за предоставяне на паричен заем. Последващото поведение на ответника също потвърждава възникването на правоотношение именно с него - на същата дата, на която е генерирано електронното изявление, е усвоил на каса на „Изипей” предоставения му финансов ресурс.

Съобразно чл. 4 от договора за кредит, кредитодателят ангажира дружество - гарант за връщане на вноски по кредитното правоотношение, за което кредитополучателят следва да заплати на кредитодателя такса гарант. Посочената такса гарант е в общ размер на 716,70 лв. и е разсрочена към месечните погасителни вноски по договора за кредит.

От приетото по делото заключение на изготвената съдебно – счетоводна експертиза се изяснява, че длъжникът е усвоил предоставената му сума в размер от 1000 лв. чрез системата на „Изипей” . При ищцовото дружество са налице счетоводни отразявания във връзка с процесния договор за кредит - отпускането на сумата по кредита. Експертът е посочил, че счетоводството на ищеца е водено редовно. В заключението е отразено и, че ответникът е осъществил частично плащане по договора в размер от 750 лв.

От приетата по делото допълнителна съдебно счетоводна – експертиза се установява, че при формиране размера на ГПР по договора за кредит е взета предвид единствено възнаградителната лихва. Посочено е, че, ако разходът по „такса гарант“ бъде включен в ГПР, то същият нараства със 125,14%.

Съдът е кредитирал заключенията на вещото лице в цялост като обективни, обосновани и съответни на останалия приобщен по делото доказателствен материал.

От приетата по делото разписка за извършено плащане се изяснява, че след депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК ответникът е заплатил в полза на ищеца по процесния договор за кредит сума в размер от 750 лв.

Спор по фактите няма, не се правят и възражения в тази насока във въззивната жалба или отговора към нея. Доводите на жалбоподателят касаят правните изводи на съда.

Съдът е приел, че ч.гр.д. №10083/20 г. на Районен съд Пловдив, XXII гр. с-в, е образувано по депозирано от „Кредит инс“ АД заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, за сумите, предмет на исковото производство. Издадена е заповед № 260153/ 19.08.2020 г., връчена на длъжника на 07.10.2020 г., като в законоустановения срок е постъпило възражение по чл.414 ГПК. Съдът е указал на заявителя да предяви иск за установяване на вземанията си на основание чл.415, ал.1, т.1 ГПК и в законовия едномесечен срок е предявена исковата молба, с която ищецът претендира суми в по-нисък размер от тези, за които е издадена заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК, но това не се отразява на допустимостта на процеса. Изложени са и съображения за допустимост и на евентуално предявения осъдителен иск.

Споделя се изводът, че заемодателят е небанкова финансова институция по смисъла на чл.3 от ЗКИ, като дружеството има правото да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ответникът е физическо лице, което при сключване на договора е действало именно като такова, т.е. страните имат качествата на потребител по смисъла на чл. 9 ал. 3 от ЗПК и на кредитор съгласно чл. 9 ал. 4 от ЗПК. Сключеният договор за паричен заем по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон – ЗПК, в редакцията, актуална към датата на сключването му. В този случай съдът е длъжен служебно да провери дали са спазени всички изисквания относно съдържанието на договора.

Съгласно разпоредбата на чл.11, ал.1, т.9 от ЗПК, договорът за потребителски кредит задължително следва да съдържа информация относно лихвения процент по кредита и условията за прилагането му. Лихвеният процент по сключения между страните договор за паричен заем е фиксиран, но това не дава основание да се счита, че в случая изискването за посочване на условията за прилагането му не важи. И при фиксиран лихвен процент следва да е налице яснота относно начина на изчисление на възнаградителната лихва - на база на целия размер на кредита към датата на неговото сключване, на база на остатъчната част от главницата при нейното последователно плащане или друг.

Макар и формално да са спазени изискванията на чл.11, ал.1, т.7 и т.10 от ЗПК за посочване на ГПР, който да не надхвърля 50% /петкратния размер на законната лихва/ и на общата дължима сума, е налице нарушение на посочените текстове. Договорът трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид

допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение №1 към закона начин.

Според чл.19, ал.1 ЗПК, ГПР изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Необходимо е по ясен и разбираем за потребителя начин да са инкорпорирани всички разходи, които ще направи, и които са пряко свързани с кредитното правоотношение.

Както е отбелязано от първостепенния съд, в конкретния случай според чл. 4 от договора, кредиторът изисква заплащането на сума в размер от 716,70 лв. – „такса гарант“ (посочена в приложения към договора погасителен план). Напълно се споделя извода на първостепенния съд, че тази такса представлява скрито възнаграждение за кредитора. Таксата гарант е в размер на 71.67% от чистата стойност на предоставения кредит. Споделя се, че клаузата на чл. 4 от договора за кредит е лишена от основание, тъй като в полза на потребителя не се предоставя услуга. Обезпечението по кредита, дадено от дружеството – гарант „Бикнел Корп“ ООД, съобразно сключения договор за предоставяне на гаранция по потребителски кредити от 25.10.2014 г. е единствено и само в полза на кредитора, а цялото възнаграждение се поема от потребителя. Нещо повече - в случай, че „гарантът“ „Бикнел Корп“ ООД изпълни и погаси вземането на длъжника, има право на регрес срещу задълженото лице за пълната стойност на платеното (чл. 4 от договора за предоставяне на гаранция).

Безспорно таксата гарант се заплаща само и единствено във връзка с договора за кредит, но кредиторът не я включва към разходите по кредита, като по този начин се заобиколява разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК. Съобразно приетата допълнителна ССЧЕ, при формиране на ГПР по договора, кредиторът е включил единствено договорната лихва. В случай, че към ГПР се включи и „такса гарант“, то разходите се увеличават със 125,14%, което многократно надвишава максимално допустимия размер. Ето защо се споделя извода на първостепенния съд, че е налице заблуждаваща търговска практика по смисъла на член 6, §1 от Директива 2005/29/ЕО, тъй като заблуждава или е възможно да заблуди средния потребител по отношение на цената на договора и го подтиква или е възможно да го подтикне да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел. В този смисъл не се възприемат доводите на жалбоподателя, че ГПР, свързан с параметрите на договора за потребителски кредит, не надхвърлят 50%.

Съгласно чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на [чл.10, ал.1](#), [чл.11, ал.1, т.7 - 12](#) и [т.20](#) и [ал.2](#), и [чл.12, ал.1, т.7 - 9](#), договорът за потребителски кредит е недействителен. Липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпване на последиците по чл. 22 ЗПК - изначална недействителност, тъй като същите са изискуеми при самото му

сключване. Тя е по - особена по вид с оглед на последиците, визирани в чл.23 ЗПК, а именно, че когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, отговорността на заемателя не отпада изцяло, но той дължи връщане само на чистата стойност на кредита, а не и на лихвата и други разходи.

Неоснователни са доводите във въззивната жалба, че отчетеното от състава на районния съд обстоятелство, че такса гарант следва да се отрази в ГПР, води до недействителност единствено на тази клауза, на основание чл.19, ал.5 от ЗПК, а не на целия договор. Би била налице недействителност на клаузата единствено в случай, че в самия договор е посочен ГПР в размер, надвишаващ пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. Случаят обаче не е такъв – не е налице нарушение на нормата на чл.19, ал.4 ЗПК, а на чл.11, ал.1, т.10 от същия закон. В този случай последиците са предвидени в императивна норма – чл.22 ЗПК, съгласно която договорът е недействителен.

Не се възприема и виждането на жалбоподателя, че клаузата за ГПР не води до създаване на задължения за потребителя - същата е обвързана с други клаузи, по които са предвидени вземания, като самостоятелно няма как да заблуждава потребителя. Това становище не държи сметка, че не е предоставена информация в пълен размер на кредитополучателя. Същият, както е посочил и състава на районния съд, е поставен в неравностойно положение спрямо кредитора - няма информация колко точно е оскъпяването му по кредита. Формалното посочване на размер на ГПР, който не съответства на действителния такъв, на практика обуславя невъзможност да се проверят индивидуалните компоненти, от които се формира, и дали те са в съответствие с разпоредбата на чл. 19, ал. 1 ЗПК. Целта на цитираната разпоредба е на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да направи във връзка с кредита, за да може да направи информиран и икономически обоснован избор дали да го сключи.

Въз основа на изложеното е правилен извода на първостепенния съд, че договор за потребителски кредит „Екстра“ № 87879 от 04.06.2019 г. е недействителен на основание чл. 22, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК (според настоящия състав – и във връзка с чл.11, ал.1, т.9 ЗПК), тъй като не е посочен действителния годишен процент на разходите по кредита, изчислен към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляването му по определения начин в приложение № 1 към Закон за потребителски кредит, а и не е ясно по какъв начин и как се изчислява лихвения процент.

Съобразно нормата на чл. 23 ЗПК, когато договорът за кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само **чистата стойност** на кредита, но не дължи лихва или други разходи.

Безспорно по делото е установено, че от жалбоподателя е предоставена на кредитополучателя сумата от 1000 лв. Установено е и това, че Л. е заплатил сумата от 750 лв. Ето защо правилно е прието, че незаплатената чиста стойност на кредита е 250 лв., като за тази сума искът е уважен, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, и е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 1000 лв. Решението в тази обжалвана част е законосъобразно и правилно и следва да се потвърди.

Не се възприемат и доводите във въззивната жалба, че неправилно не е присъдена законна лихва за периода 05.07.2019 г. – 10.08.2020 г., а се касае за лихвоносно задължение. Както вече се посочи, нормата на чл.23 ЗПК е императивна - когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, **но не дължи лихва или други разходи**. Ето защо правилно е прието, че лихва не се дължи и е отхвърлен иска, предявен от жалбоподателя – както за договорна лихва, така и за лихва за забава. И в тази част не са налице основания за изменение или отмяна на постановения съдебен акт.

Въз основа на гореизложеното въззивната жалба е неоснователна, решението на първоинстанционния съд в обжалваната отхвърлителна част е правилно и законосъобразно и следва да се потвърди.

Относно частната жалба:

Частната жалба е допустима – подадена е в законоустановения срок от надлежна страна срещу подлежащ на обжалване съдебен акт. Внесена е и необходимата държавна такса. Разгледана по същество е частично основателна.

След постановяване на първоинстанционното решение съдът е бил сезиран с молба от Л. Л. чрез адв. Т. В., за изменение на постановеното по делото решение в частта за разносните с присъждане на допълнително възнаграждение от 300 лв. за заповедното производство и 300 лв. за първоинстанционното, като се намалят разносните на насрещната страна на 114.32 лв. за заповедното производство и 210.66 лв. за първоинстанционното. В молбата се твърди, че предмет на делото са три обективно съединени установителни иска, за които се дължат отделни възнаграждение за адвокатска защита.

В предоставения срок за отговор ответната страна оспорва искането. Заявява, че поисканите разноски са прекомерни, като своевременно е направено възражение в тази насока. Твърди се, че са предявени три иска, но от процесуалния представител на ответника не са извършвани сложни

процесуални действия. Не е било необходимо да се подготвя защита по всеки от исковете поотделно. Иска се молбата да се остави без уважение, а ако се приеме за основателна – да се намали размера на претендираното възнаграждение съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото.

С обжалваното определение е прието, че в постановеното по делото решение съдът е изложил мотиви, въз основа на които е присъдил в полза на ищеца разноски съразмерно с уважената част от исковите претенции в размер на 696.98 лв. На ответника е присъдил разноски съразмерно с отхвърлената част от претенциите в общ размер на 256,64 лева. Ответникът е направил разноски в двете производства в общ размер на 900 лв. платено адвокатско възнаграждение. Съдът е приел, че разноските се определят не само според броя на исковете, но и според вида им. В случая е бил предявен и разгледан иск за установяване на вземания на ищеца по договор за потребителски кредит - за главница, за договорна лихва и за мораторна лихва върху главницата. Въпреки че всеки един от тези искове може да се предяви самостоятелно, когато са предявени заедно, в едно производство, разноски за адвокатско възнаграждение не следва да се определят по Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения за всеки от тях, доколкото всички претенции произтичат от облигационното правоотношение, възникнало между страните със сключване на процесния договор.

Изводите не се възприемат от настоящата инстанция.

По делото в първоинстанционното производство са проведени четири съдебни заседания, в които не се е явявал пълномощник на ответника. Освен изготвяне на отговор на исковата молба, са изготвени и писмени становища по хода на делото.

Същевременно с исковата молба са предявени три иска, макар и произтичащи от едно и също договорно правоотношение – за заплащане на главница, договорна лихва за определен период и за заплащане на обезщетение за забава. По всеки от исковете дължимото адвокатско възнаграждение е в размер на 300 лв. в съответствие с чл.7, ал.2, т.1 от Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (редакцията от 31.07.2020 г., действала към момента на договарянето). Или за процесуално представителство за една инстанция на

страната се дължи адвокатско възнаграждение в размер на 900 лв. По делото обаче са представени доказателства за заплатено в брой адвокатско възнаграждение на ответника в общ размер на 450 лв. В първоинстанционното производство са присъдени 256.64 лв. за заповедното и исковото производство. Прието е, че с поведението си ответникът е станал причина за инициране на производствата, като е извършил и плащане в хода на процеса. Последният извод се споделя от настоящата инстанция. Доколкото липсва разграничение, се прие, че сумата от 450 лв. касае трите иска. Ето защо искането за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. за първоинстанционното производство е основателно – отхвърлени са два от предявените икове. Същата сума е заплатена за адвокатско възнаграждение и в заповедното производство, като е в съответствие с чл.7, ал.7 вр. ал.2, т.1 от посочената Наредба. Ето защо отново следва да се присъдят 300 лв. Или на страната са дължими 600 лв., а са присъдени 256.64 лв. За разликата от 343.36 лв. следва да се осъди „Кредит инс“ АД да ги заплати на Л..

По отношение искането за намаляване на адвокатското възнаграждение на ищеца в първоинстанционното производство – и в този случай дължимото адвокатско възнаграждение е 900 лв. за първоинстанционното производство, но са представени доказателства за заплатени 350 лв. Ето защо на страната следва да се присъдят 116.67 лв. (1/3 от посочената сума), 100 лв. адвокатско възнаграждение (1/3 от заплатените 300 лв.) за заповедното производство, 20 лв. държавна такса за заповедното производство, 50 лв. държавна такса за първоинстанционното производство и 50 лв. за експертиза. Или на страната за първоинстанционното и заповедното производство следва да се присъдят 336.67 лв. Присъдени са обаче 696.98 лв., като решението на РС в частта, в която са присъдени разноси на „Кредит инс“ АД, следва да се отмени за разликата над 336.67 лв. до присъдения размер от 696.98 лв.

Разноси са поискани от двете страни, като, с оглед отхвърляне на жалбата, следва да се присъдят единствено в полза на въззиваемата страна в размер на 450 лв. за адвокатско възнаграждение. На страните не следва да се присъждат разноси за адвокатско възнаграждение в производството по чл.248 ГПК, тъй като такова искане е в разрез с трайната съдебна практика на ВКС. Следва единствено в полза на Л. да се заплати сумата за държавна такса

и разноси за превода – 16.20 лв.

Воден от гореизложеното, Пловдивският окръжен съд, V граждански състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260260 от 14.04.2022 г., постановено по гражданско дело №15721/2020 г. на РС Пловдив, V граждански състав, **в частта**, в която са отхвърлени предявените искове на „Кредит Инс“ АД против Л. И. Л. за заплащане на главница с правно основание чл. 422, ал.1 от ГПК вр. чл. 79, ал.1 ЗЗД и чл. 240, ал. 1 ЗЗД за разликата над 250 лв. до пълния претендиран размер от 1000 лв.; иска с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК вр. чл. 240, ал. 2 ЗЗД за сумата от 266,70 лв. – договорна лихва за периода от 04.07.2019 г. до 04.04.2020 г. и иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата от 132,20 лв. – обезщетение за забава върху главницата за периода от 05.07.2019 г. до 10.08.2020 г., за които суми е издадена заповед №260153/19.08.2020 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. №10083/2020 г. по описа на Районен съд - Пловдив, XXII граждански състав.

ОТМЕНЯ решение №260260 от 14.04.2022 г., постановено по гр. дело №15721/2020 г. на РС Пловдив, V гр. състав, **в частта**, в която на основание чл.78, ал.1 ГПК Л. И. Л. е осъден да заплати **разноси** на „Кредит инс“ АД, за **разликата над 336.67 лв.** до присъдения размер от 696.98 лв.

В останалата част, в която е уважен предявения иск с правно основание чл. 422, ал.1 от ГПК вр. чл. 79, ал.1 ЗЗД и чл. 240, ал. 1 ЗЗД за сумата от 250 лв., решението не е обжалвано и е влязло в сила.

ОТМЕНЯ определение №260544/27.07.2022 г., постановено по гражданско дело №15721/2020 г. по описа на Районен съд Пловдив, V граждански състав.

ОСЪЖДА „Кредит Инс“ АД, ЕИК 205997727, със съдебен адрес град София, бул. Цар Борис III №85, мецанин, да заплати на Л. И. Л., ЕГН *****, от град *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, допълнително сумата от 343.36 (триста четиридесет и три лв. тридесет и шест ст.) лева, представляваща разноси в първоинстанционното производство и заповедното производство по ч.гр.д. № 10083/ 2020 г. по описа на Районен съд Пловдив, XXII гр. с-в, както и сумата от 466.20 (четиристотин шестдесет и шест лв. и двадесет ст.) разноси във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____